

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erling Olsen (S):

Valgforsamlingen for Statsanstalten for Livsforsikring repræsenterer ca. 400.000 forsikringstagere. Den 25. januar 1990 erklærede den sig enig med Statsanstaltens ledelse i, at Statsanstalten er en selvejende institution, som staten ikke kan sælge. Det mener Socialdemokratiet også.

Den 1. februar 1990 havde forhenværende minister Aage Hastrup, der var Statsanstaltens bestyrelsesformand fra 1978 til 1988, en artikel i Berlingske Tidende, hvori han skrev, at dette forslag var fremlagt under urigtig varebetegnelse. Det har hr. Aage Hastrup evig ret i. Det burde hedde: Forslag til lov om konfiskering af en del af Statsanstaltens egenkapital eller forslag til lov om en indirekte beskatning af forsikringstagerne i Statsanstalten.

Siden 1904 er alle overskud i Statsanstalten kommet de forsikrede til gode. I forarbejderne til bonusreglerne fra 1965 står der udtrykkeligt, at sådan skal det også være i fremtiden. Derfor har de forsikrede en berettiget forventning om, at al fremtidig indtjening i Statsanstalten kommer dem til gode før eller siden, direkte eller indirekte, som bonus. Det gør det ikke, hvis dette lovforslag gennemføres, for hvad får aktiekøberne for de penge, de afleverer til finansministeren? De får krav på en del af det overskud, der ellers var blevet til bonus, deraf den indirekte særbeskatning. Hvori ligger konfiskationen af en del af Statsanstaltens egenkapital? Det har været debatteret i medierne. Påstand står mod påstand, men en vis afklaring har fundet sted.

Både regeringen og Socialdemokratiet er klar over, at vi må respektere § 1, stk. 2, i den nuværende lov, der siger, at Statsanstalten har sin egen formue, der ikke må sammenblandes med statsformuen. Spørgsmålet er så blot – her er vi ved problemets kerne – om den formueværdi, det formuegode, der hedder Statsanstaltens goodwill, er en del af Statsanstaltens egen formue, således som Socialdemokratiet hævder, eller en del af statsformuen, således som finansministeren hævder.

Når denne goodwill har en handelsværdi, er det både, fordi den danner grundlag for indtje-

ningen i Statsanstalten, og fordi det har kostet mange penge at opbygge den. Der er brugt mange markedsføringspenge på at skabe Statsanstaltens værdifulde image og omfattende kundekreds. Der er investeret store beløb i opbygningen af Statsanstaltens geografiske og organisatoriske netværk, og der er ofret vældige summer på uddannelse og efteruddannelse af Statsanstaltens dygtige medarbejdere. Alle disse penge har Statsanstalten selv betalt. Den eneste krone, staten har ofret på at opbygge Statsanstaltens goodwill, er den, der står på brevpapiret, og den forsvinder med privatiseringen. Derfor er der for mig ingen tvivl om, at Statsanstaltens goodwill er en del af Statsanstaltens egenformue og ikke af statsformuen, og derfor er det konfiskation, hvis staten sælger Statsanstaltens goodwill.

Det korte af det lange er, at dette lovforslag skal skaffe finansministeren nogle penge imod, at de forsikrede får mindre i bonus, end de ellers ville have fået. Det er ikke alene urimeligt, det er også grundlovsstridigt.

Det bekræfter desuden reglen om, at hver gang Fremskridtspartiet får politisk indflydelse, skal der tages noget fra pensionisterne, og denne gang fra privatpensionisterne.

Det korte af det lange er, at Socialdemokratiet med alle parlamentariske og retlige midler vil søge at hindre dette forslag i at blive til lov, men vi erkender, at udviklingen på de finansielle markeder går så stærkt, at der kan være behov for en modernisering af lovgivningen om Statsanstalten. En sådan modernisering medvirker vi gerne til, når blot det kan ske under respekt for forsikringsstageres berettigede bonusforventninger.

Henning Andersen (KF):

Jeg vil gerne indlede med at sige, at Det Konservative Folkeparti selvsagt helhjertet stemmer for og kan gå ind for privatiseringen af Statsanstalten for Livsforsikring. Det er, som vi ser det, et vigtigt led i regeringens politik at skabe en bedre balance mellem det private og det offentlige. Offentlige opgaver, som naturligt kan løses i den private sektor, bør flyttes til denne. Privatiseringen af Statsanstalten er i den forbindelse en helt oplagt ting.

Fra konservativ side mener vi ikke, at det er en offentlig opgave at drive livsforsikringsvirksomhed. Hertil kommer, at Statsanstalten rent